

«Ενας ήρωας με παντούφλες»

22 ΑΠΡ. 2001

ΟΙ ΚΛΑΣΙΚΕΣ ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου τα τελευταία χρόνια συχνότατα «προσδοκούν» το θέατρο. Το συγκεκριμένο φαινόμενο δεν αποτελεί απλά κάποια «μόδα» της εποχής. Δυστυχώς, αλλά και λιγότερο κείμενα γράφονται για το νεοελληνικό θέατρο. Έτσι που οι σκηνοθέτες είτε αναγκάζονται να δραματοποιήσουν πεζά κείμενα και να επικιμίσουν όλες τις δυσκολίες ενός τέτοιου εγχειρήματος, είτε καταφεύγουν στο χώρο του κινηματογράφου απ' όπου μεταφέρουν τις επιτυχημένες ταινίες, πολλές από τις οποίες προσαρμόζονται ως θεατρικές παραστάσεις.

Το φετινό θεατρικό χειμώνα, δύο ελληνικές ταινίες «στεγάζονται» στα αθηναϊκά θέατρα. Αρχικά το έργο «Η γυνή να φορέσει τον άνδρα» στο θέατρο «Βέμπο» και στη Νέα Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου το «Ενας ήρωας με παντούφλες» των Αλέκου Σακελλάρη και Χρήστου Παναγιώτου.

Θεατολογικά, οι βαθιά ανθρώπινες αξίες που δεν «παλιώνουν», καθώς περνάνε σχεδόν αιώνες από τη μία στην άλλη γενιά, αποτελούν το κίνητρο για

τη θεατρική εκδοχή μιας ταινίας. Αλλά από τη στιγμή που το θέμα μιας κινηματογραφικής επιτυχίας χρησιμοποιείται ως θεατρικό υλικό, η σκηνοθετική ματιά δεν πρέπει ν' αρκείται σε μία προβλέψιμη «αναπαράσταση» καρέ - καρέ της κινηματογραφικής εικόνας, αλλά να επεξεργαστεί το δεδομένο υλικό αναπαράγοντάς το στην πολυδιάστατη θεατρική οπτική, όχι απλά για να διαγωνιστεί μια ήδη υπάρχουσα κινηματογραφική επιτυχία, αλλά για να διερευνηθεί η αγωγή των ζητημάτων και των αξιών που αφορούν τον θεματολογικό πυρήνα της ταινίας στις σύγχρονες συνισταμένες μιας νέας θεατρικής εκδοχής.

Η σκηνοθεσία του Γιάννη Ιωρδανίδη στο «Ενας ήρωας με παντούφλες» δεν συνίσταται από μια ανανεωτική σκηνοθετική ματιά, αλλά μεριονίζεται κυρίως στην αναπαράσταση των δεδομένων της ταινίας μια και για την προηγούμενη παράσταση δεν υπάρχει οπτικοακουστικό υλικό. Είναι εμφανής μια σκηνο-

θετική αμηχανία όσον αφορά στο πώς να προσεγγιστεί θεατρικά η ταινία. Έτσι, ο σκηνοθέτης επιλέγει ένα στιλιζάρισμα που αποσκοπεί σε μια αντίστοιχη «πειστική» μεταφορά της κινηματογραφικής επιτυχίας στο θέατρο. Όμως, η προσέγγιση αυτού του είδους δημιουργεί ένα «σπρίζιμο» στους ηθοποιούς, οι οποίοι κατά τη σκηνοθετική καθοδήγησή, κινούνται υπέρ του δέοντος συγκρατημένα σε μια προσπάθεια ν' αναπαραστήσουν ένα κομμάτι του πλέον πρόσφατου παρελθόντος.

Αλλά και αυτόν τον τρόπο αφαιρείται το θεατρικό «οξυγόνο» του έργου που φαίνεται ν' αναπαρίσταται σωστά, χωρίς όμως το αντίγραφο ν' αποινεί τη δύναμη του πρωτότυπου, όχι γιατί δεν είναι καλή η ανασύνθεση των χρωμάτων, αλλά γιατί λείπει ο ανανεωτικός αέρας δημιουργίας στο σκηνοθετικό πεδίο. Τα σκηνικά και τα κοστούμια του Γιάννη Μετζίκοφ φέρνουν αυτούσιο το πνεύμα της εποχής στη

θεατρική σκηνή. Επίσης, υπάρχει μια πλειάδα σωστά επιλεγμένων ηθοποιών.

Ο Νίκος Μπουδοούκος ενσαρκώνει τον στρατηγό Δεκαβάλα επιστρατεύοντας μια όρια τεχνική που «αποκαλύπτει» τις πτυχές του ήρωα. Η Μπ. Βαλάση κινείται με μια έξοχη σκηνική ελευθερία που δίνει πολλά «συν» στο ρόλο. Η Παναγιώτα Βλαντή «διώχνει» την αφοριστική αθωότητα που απαιτεί ο ρόλος. Ο Γιώργος Βελέντζας θαυματοποιεί μέσα από μια «στιλιζαρισμένη» ψυχοσκόπιση που αποστομώνει με τη εκφραστική σκηνική της διατύπωση. Πολύ καλά παίζουν και οι: Γ. Δεγαλής, Δ. Τσούτσος, Σ. Καραθός, Ν. Δελιγιάννη.

Η παράσταση «κινείται» περισσότερο απ' όσα περιθώρια «αυτοσχεδιασμού» απομένουν στους ηθοποιούς, αφού υπάρχει εμφανώς η έλλειψη μιας στέρεης σκηνοθετικής πρότασης.

Καλλιόπη Ρασιανάκη